

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ (Ματθ. 4, 12-17)

+ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας πού έγινε στις 10/1/1993)

1. «Σκιά θανάτου». Φοβερή κατάσταση

Σήμερα, Κυριακή μετά τά Θεοφάνεια, θυμόμαστε τό πρώτο κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο.

Όταν ἔφυγε ὁ Χριστός ἀπό τόν Ἰορδάνη, ὅπου βαπτίστηκε, πήγε στήν Γαλιλαία, σέ μιά περιοχή, ἡ ὁποία ἦταν βουτηγμένη στήν ἁμαρτία καί στό πνευματικό σκοτάδι. Γι' αὐτό τό Εὐαγγέλιο λέγει: «ὁ λαός ὁ καθήμενος ἐν σκότει καί σκιᾷ θανάτου». Ἐνας λαός πού καθόταν, ζοῦσε, στό σκοτάδι, στήν σκιά τοῦ θανάτου. Αὐτός ὁ λαός εἶδε τό μέγα φῶς τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Καί ἄρχισε τό κήρυγμά Του, τό ὁποῖο ἦταν: «Μετανοεῖτε ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Τί σημαίνουν τά λόγια: «ὁ λαός ὁ καθήμενος ἐν σκότει καί σκιᾷ θανάτου;»

Δέν εἶχε μορφωμένους ἀνθρώπους ἡ Γαλιλαία; Εἶχε! Ἦταν πολιτισμένη περιοχή.

Δέν εἶχε σοφούς; Δέν εἶχε κατοίκους μέ εὐγένεια; Δέν εἶχαν καλές ἀρχές; Ἀπό ὅλα εἶχαν.

Τί δέν εἶχαν; Εὐσέβεια. Δέν εἶχαν φόβο Θεοῦ. Δέν εἶχαν ἐλπίδα αἰώνιας ζωῆς. Αὐτό ἦταν πού τούς ἔκανε νά ζοῦν «ἐν χώρα καί σκιᾷ θανάτου» Ὅλα ἦταν κάτω ἀπό τήν σκιά τοῦ θανάτου.

Τί εἶναι ἡ σκιά τοῦ θανάτου; Ἄς ἀναφέρομε ἕνα διάλογο:

-Θά ἔρθει μιά ὥρα, θά πεθάνομε καί μετά; Μετά τί θά γίνει;

-Μά δέν ξέρετε; Τίποτε!

Αὐτή εἶναι ἡ «σκιά τοῦ θανάτου», δηλαδή τό σκοτάδι στό μεγάλο ἐρώτημα: «Τί θά γίνει μετά ἀπό τόν θάνατο;»

Καί είναι αυτή ή κατάσταση τής άγνοιας, τόσο φοβερή!...

2. Τό πιό χαρμόσυνο μήνυμα

Ό λαός λοιπόν τής Γαλιλαίας ζοϋσε σέ «χώρα καί σκιά θανάτου».

Διαβάζουμε στήν Άγία Γραφή. Ό Θεός έπλασε τόν άνθρωπο καί τόν έβαλε στόν παράδεισο. Καί εκεί κατέβαινε ό Θεός καί έκανε παρέα, συνομιλοϋσε μέ τόν Άδάμ καί μέ τήν Εϋα. Καί όσο αυτοί βρισκόντουσαν κοντά στόν Θεό, ήταν γεμάτοι εϋτυχία.

Μιά ήμέρα ό διάβολος είπε στήν Εϋα:

-Εϋα γιατί δέν τρώτε από όλα; Γιατί νηστεύετε;

Καί ή Εϋα Τοϋ άπάντησε:

-Τρώμε βέβαια, αλλά νηστεύομε από αυτό, τό δέντρο, γιατί μάς είπε ό Θεός ότι όταν θά φάμε θά πεθάνομε.

-Μπά, τής λέει, Εϋα, πώς είναι δυνατόν; Τόσο ώραΐα φροϋτα! Τόσο νόστιμα! Καί θά σάς φέρουν θάνατο; Χωράει μέσα στό κεφάλι σου; Δέν έχεις κουκούτσι μυαλό νά τό καταλάβεις ότι δέν θά πάθετε τίποτε! Αντίθετα, τρώγοντας αυτό τό ώραΐο φροϋτο, απολαμβάνοντας κάτι περισσότερο, όμορφαίνετε τήν ζωή σας!

Ή Εϋα βρήκε τό σοφισμα τοϋ διαβόλου σωστό καί έφαγε, αντίθετα μέ τήν έντολή τοϋ Θεοϋ καί έδωσε καί στόν άντρα της.

Καί μετά; Μετά ξαναπερπατάει ό Θεός τό δειλινό στόν Παράδεισο. Καί ένω μέχρι τότε ακούγοντας τά βήματα τοϋ Χριστοϋ, ό Άδάμ καί ή Εϋα έτρεχαν νά Τόν δοϋν, νά κουβεντιάσουν μαζί Του, τώρα πάνε καί κρύβονται.

Φωνάζει ό Χριστός: «Άδάμ, Άδάμ ποϋ είσαι;» Καί όσο ακούει τήν φωνή τοϋ Χριστοϋ, τόσο πιό πολύ κρύβεται ό Άδάμ. Μέχρι πού στό τέλος πήγε ό Χριστός από πάνω καί τοϋ λέγει:

-Έλα έδω Άδάμ, γιατί κρύφτηκες;

-Άκουσα τήν φωνή Σου καί φοβήθηκα.

-Καί γιατί φοβήθηκες; Μήπως έκανες καμιά άμαρτία;

Απάντηση του Άδάμ:

-Μου είπες να τήν κάνω ή γυναίκα, πού μου έδωσες Έσύ.

Τότε ο Θεός τούς έδιωξε από τόν παράδεισο. Γιατί; Διότι παρέβησαν τό θέλημά Του. Έκαναν μιά άμαρτία.

Από εκεί καί πέρα, διαβάζομε στην Άγία Γραφή καί τό ξέρουμε, έπεκράτησε στον άνθρωπο ή λύπη καί ή σκιά του θανάτου. Καί μακριά από τόν Θεό -ψυχικά- ο άνθρωπος τρέμει τόν θάνατο. Μέχρι πού μιά ήμέρα, ήρθε ο Χριστός στην γή, «έν χώρα καί σκιά θανάτου» καί άρχισε να κηρύττει, τί; Τό μήνυμα της άφέσεως των άμαρτιών, τό μήνυμα της έπιστροφής κοντά στον Θεό, τό μήνυμα της άναστάσεως καί της έλπίδας της αιώνιας ζωής κοντά Του.

3. Τό σοφισμα του βασιλιά

Άλλά ποιά ήταν ή στάση μας άπέναντι στη μεγάλη αύτή δωρεά του Θεού;

Ήταν στην Ισπανία ένας βασιλιάς πού λεγόταν Άλφόνσος ο ΙΘ'. Ήταν καλός άνθρωπος καί ευσεβής. Άλλά, γύρω του έβλεπε μικρούς καί μεγάλους, ιδιαίτερα δέ κάτι νεαρά παιδιά, πού δέν κάνανε ποτέ τόν σταυρό τους στο τραπέζι πού καθόντουσαν να φάνε. Άποροϋσε ο βασιλιάς καί έλεγε: «Μά τί άνθρωποι είναι αυτοί;»

Καί τούς τό έλεγε:

-Βρέ παιδιά, κάνετε κανένα σταυρό.

-Ώχ καημένε! Του κάνανε εκείνοι, χωρίς να σέβονται τό αξίωμά του, τί είναι αυτά πού λές; Προόδευσε ο κόσμος, δέν χρειάζεται ή προσευχή.

Ο βασιλιάς όμως αγαπούσε τούς φίλους του καί έλεγε: «να δοϋμε πού θα πάει αύτή ή κατάσταση». Καί έπειδή έβλεπε ότι πήγαινε όλο στο χειρότερο, σοφίστηκε τό έξής: Τούς έκάλεσε σε ένα επίσημο τραπέζι, να φάνε καί να πιουνε καλά καί προπαντός τιμώντας τους πολύ. Γιατί ποιός δέν αισθάνεται ότι τιμάται, όταν κάθεται σε ένα επίσημο τραπέζι, πού τό προσφέρει κάποιος πολύ μεγαλύτερος!

Ένω, είχαν αρχίσει να τρώνε, έρχεται ένας ζητιάνος, ρακένδυτος, βρωμιάρης

καί κάθεται σέ μιά θέση κενή. Καί ρίχνεται στό φαί, χωρίς νά πεῖ σέ κανένα τίποτε. Τά κατάπιε ὅλα καί μάλιστα κατά τρόπο πού δέν εἶναι συνηθισμένος σέ ἐπίσημα τραπέζια. Μετά, σηκώνεται καί δρόμο.

-Βρέ, τί εἶναι τοῦτο ἐδῶ; λέει ἕνας. Ποιός τόν κάλεσε αὐτόν;

-Ξέρω καί ἐγώ κάνει ὁ βασιλιάς, τάχα πώς δέν ἤξερε, ἐνῶ ὁ ἴδιος τόν εἶχε καλέσει.

-Μά εἶναι ἀπαράδεκτο, λέει ἕνας ἄλλος. Προσβλητικό κατά τοῦ βασιλιά. Νά τόν πιάσεις βασιλιά μας τόν παλιάνθρωπο καί νά τόν τιμωρήσεις. Πῶς μπῆκε ἐδῶ μέσα ἀπρόσκλητος; Καί τί τρόπος ἦταν αὐτός; Δέν ἤξερε νά χαιρετήσῃ; Δέν ἤξερε, τουλάχιστον, φεύγοντας νά πεῖ ἕνα «εὐχαριστῶ» πού ἔφαγε μέχρι σκασμοῦ... Καί σέ τί τραπέζι!

Ὁ βασιλιάς τά ἄκουγε καί γελοῦσε. Καί ὅταν εἶπαν, εἶπαν καί τελείωσαν, σηκώθηκε ὄρθιος. Ἀμέσως σηκώθηκαν ὅλοι ὄρθιοι ἔγινε νεκρική σιγή καί τέντωσαν τά αὐτιά τους, νά ἀκούσουν. Γιατί κάτι σπουδαῖο θά τούς ἔλεγε. Καί πραγματικά, τούς εἶπε:

-Βρέ παιδιά, γιατί ἐξοργιζόσαστε ἀπό τήν συμπεριφορά αὐτοῦ τοῦ φτωχοῦ ἀνθρώπου, πού εἶναι ἀγράμματος καί ἀπαιδαγώγητος; Ἐνῶ ἐσεῖς κάνετε χειρότερα... Φέρεστε χειρότερα πρὸς τόν Θεό, τόν Πατέρα μας, πού εἶναι μεγαλύτερος ἀπό ἐμένα. Τί εἶμαι ἐγώ μπροστά στόν Θεό; Τί εἶμαι ἐγώ, τό σκουπίδι τῆς γῆς, ἔστω καί ἄν εἶμαι βασιλιάς; Ὅμοιός σας ἄνθρωπος καί ἐξ ἴσου ἁμαρτωλός μέ σᾶς, ἐξ ἴσου θά πεθάνω καί ἐγώ ὅπως καί ἐσεῖς... Καί ὁμῶς μᾶς δίνει ὁ Θεός ὅλα Του τά ἀγαθά καί τήν χάρη Του καί τήν εὐλογία Του. Μᾶς δίνει τόν ἀέρα, τό νερό, μᾶς δίνει τό σιτάρι, μᾶς δίνει τά ζῶα, καί τί δέν μᾶς δίνει. Καί μᾶς δίνει περισσότερο ἀπό ὅλα, τό Σῶμα Του καί τό Αἷμα Του, πού εἶναι: Ἀθάνατη τροφή. Αἰώνια τροφή. Τῆς ψυχῆς τροφή, γιά αἰώνια ζωή. Ὅχι γιά πρόσκαιρη. Καί πῶς Τοῦ συμπεριφέρεστε ἐσεῖς τοῦ Θεοῦ; Ποῦ εἶναι ἡ εὐχαριστία σας; Πότε Τοῦ εἶπατε «εὐχαριστῶ» μέ λόγια ἢ μέ ἔργα, ἔστω κάνοντας ἕνα μικρό σημαδάκι, ἕνα Σταυρό πρὶν ἀπό τό τραπέζι σας; Στήν ἀρχή τῆς ἡμέρας σας, τό πρωί; Καί ὅταν τελειώνει ἡ ἡμέρα, τό βράδυ πού πᾶτε νά κοιμηθεῖτε;

Κατάλαβαν οἱ ἄνθρωποι τό λάθος τους καί ἔσκυψαν τά πρόσωπά τους κάτω. Καί ὁ βασιλιάς, βρῆκε τήν εὐκαιρία, ὄντας καλός ἄνθρωπος, νά τούς πεῖ ὅτι πρέπει νά εἶναι περισσότερο εὐγνώμονες πρὸς τόν Θεό, πού μᾶς προσφέρει τόσα καί τόσα καί προπαντός τήν γλυκειά ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως καί τῆς αἰώνιας ζωῆς, ἀπό ὅτι εἶναι εὐγνώμονες σέ κάποιον ἄνθρωπο πού τούς πρόσφερε κάτι φθαρτό καί πρόσκαιρο.

4. Μιά λέξη αρκεί

Ἄν περάσει ἡ ζωὴ μας χωρὶς νὰ θυμόμαστε τὸν Θεὸ καὶ τὴν ψυχὴ μας, τί κερδίσαμε; Ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι ὅσοι ἔφυγαν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ζωὴ χωρὶς τὴν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας ζωῆς, σκέπασε τὴ ζωὴ τους μὴ πλάκα, πλάκα τοῦ τάφου, καὶ ζοῦν στὴν σκιά τοῦ θανάτου.

Ποιὰ σκιά τοῦ θανάτου;

ὦ Θεέ μου! Νὰ μὴν δώσεις νὰ ἔρθει σὲ ἄνθρωπο, γιατί δέν εἶναι ἀπλῶς σκιά θανάτου, ἀλλὰ εἶναι αἰώνια καταδίκη, αἰώνια κόλαση.

Νὰ τί ἀξία ἔχει, τό ὅτι ὁ Χριστὸς μᾶς φωνάζει: «Ἔλα κοντά Μου, γιὰ νὰ ἀπαλλαγεῖς ἀπὸ τὴν σκιά τοῦ θανάτου, ἀπὸ τὸν φόβο, ἀπὸ τὴν πιθανότητα τῆς αἰώνιας καταδίκης καὶ τῆς αἰώνιας κολάσεως!»

Κάποια φορὰ σὲ ἓνα σπίτι συνέβη τό ἐξῆς:

Ξύπνησε ὁ νεαρὸς βλαστὸς, ἓνα δεκαπεντάχρονο ἀγόρι καὶ ἄρχισε τὴν ἡμέρα μὲ τὰ νεῦρα του. Πρῶτα δέν τοῦ ἄρεσαν τὰ ροῦχα πού τοῦ εἶχε ἐτοιμάσει ἡ μαμά του γιὰ νὰ τὰ φορέσει.

-Τί ροῦχα εἶναι τοῦτα δῶ;

-Βρέ παιδάκι μου, ἔλα ἡσύχασε, ἄφησε τὴν γκρίνια.

Τίποτα ἐκεῖνος.

Τοῦ βάζει νὰ φάει, δέν ἤθελε, δέν τοῦ ἄρεσε τό φαγητό. Μετὰ ἄρχισε νὰ τσακώνεται μὲ τὴν μητέρα του, μὲ τὰ ἀδέλφια του, μὲ ὄλους μέσα στό σπίτι. Ἀγανάκτησε ἡ μητέρα του καὶ πάει στόν πατέρα του.

-Μά τί θὰ γίνε μὲ αὐτό τό παιδί;

Ἀλλὰ ὁ πατέρας ἄγριεψε.

-Τί εἶναι αὐτά πού κάνεις; Ἔλα ἐδῶ. Ὅλο θὰ ὑποφέρουμε μὲ σένα;

Εἶδε τὰ σκοῦρα το παιδί, συναισθάνθηκε τί κάνει καὶ λέει στόν πατέρα:

-Μέ συγχωρεῖς πατέρα, τό κατάλαβα κάτι δέν πάει καλά.

Καὶ τί ἔγινε τότε; Ἐνῶ τό σπίτι ἦταν ἀνάστατο ἐξ αἰτίας του, εἰρήνευσαν

ἀμέσως τά πάντα. Γιατί; Γιατί εἶπε: «Μέ συγχωρεῖς πατέρα, λάθος ἔκανα». Μιά λέξη ἄρκεσε νά κάνει τούς ἀνθρώπους πού ἦταν ἔτοιμοι νά ἀρπαχτοῦν, νά εἰρηνεύσουν.

Ἐ, λοιπόν, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πού εἶναι πιό στοργικός, πιό καλός Πατέρας ἀπό μάς, ἡ μαγική λέξη «μέ συγχωρεῖς», ἡ μετάνοια, πιάνει πιό πολύ. Γι' αὐτό μάς εἶπε ὁ Διδάσκαλός μας, ὁ Χριστός: «Φροντίζετε νά ἔχετε μετάνοια. Φροντίστε νά διορθώνετε τά ἔργα σας». Ἄς φωνάζουμε μέ τήν προσευχή μας στόν Χριστό: «Ἐλα Χριστέ μου κοντά μας. Βοήθησέ μας νά ρθοῦμε κοντά σέ Σένα» Αὐτό εἶναι τό νόημα τῆς ζωῆς μας. Ἔτσι θά ἀποκτήσομε τήν γλυκιά ἐλπίδα τῆς αἰώνιας ζωῆς. Ἀμήν.-